

det sig saaledes for Aktionærerne og Selskabet derovre, at de just have Mangel paa Penge, og dette turde vel i og for sig være en tilstrækkelig Grund til at søge dette Arrangement. Men dernæst er der ogsaa et Andet. Det er nemlig det, at uedens dette Jernbanenet er i Aktionærernes Hænder, kan det slet ikke ventes, at der kommer noget saadant forøget Udbytte ud deraf, og at der dertil ikke vil blive lagt nogen anden Forbindelsesvei eller Sidebane, som gjør det sikkert, at dette Jernbanenet vil forvente sig med større Udbytte end hidtil, og altsaa faae en større Værdi; men dette vil blive ganske anderledes, naar Statsklassen kommer i Besiddelse deraf, thi da vil det endog-
 saa være ganske sandsynligt, at der vil blive lagt i alt Fald en saadan Sideforbindelse dertil. Dette maa altsaa ogsaa tages med i Betragtning, og taler i høi Grad for, at man vil have god Grund til at træffe dette Arrangement. Jeg skal ikke trætte de ærede Medlemmer, men der er dog en Omstændighed, som jeg gjerne vilde tillade mig at hændrage de ærede Medlemmers Opmærksomhed paa, og det er maaske det, det kommer mest an paa. Er der Mening i dette, som Staten nu allerede er gaaet ind paa, at man kan erklære dette for et System, som man agter at fortsætte med, nemlig Opkjøb af private Baner, saa kan jeg dog ikke fatte Andet, end at det Forslag, her er gjort fra Forslagsstillerne, maa kunne erklæres for meget imødefommende, meget moderat, i alt Fald ikke fordringsfuldt. Men kan det nu tænkes, at Lovgivningen saaledes vil standse her, jeg vil ikke sige paa Halvveien, men lige ved Begyndelsen, efterat den har foretaget dette Jernbanearrangement med Hæringbanen. Jeg tror Nei (Th. Nielsen: Det kan ikke lignedes dermed). Ja det sagde det ærede Medlem og ogsaa iforgaars, og hvad sagde det ærede Medlem nu. Han sagde, at det kom for, at Staten allerede var gaaet ind paa et Jernbanearrangement, hvorved den havde forpligtet sig til at drive det. (Th. Nielsen: Det var ved Lov). Det var ikke ved Lov, nei det var siden Loven. Alt det tror jeg ikke spiller nogen stor Rolle, og jeg vil saa nødig have det ærede Medlem i Opposition. Jeg veed, at det ærede Medlem selv faar Alt, hvad han ønsker, har han ikke det Mindste imod, at ogsaa Andre kunne leve. Der adstiller det ærede Medlem sig fra det ærede Medlem fra Veile Amts 2den Valgkreds (Berg), medens dette ærede Medlem ved sin Svindlerudtalelse kom ind paa Kolindfundsaktier og Sikorieaktier og mange andre af den Slags — han kunde for den Sags Skyld lige saa godt tale om Bergslagernes Baneaktier og hvilken som helst nok saa ringe — som han slet ikke vilde give Noget som helst, har det ærede Medlem jo ikke havt den samme Opfattelse, naar der har været Tale om Kolbing, ikke Kolind, og ikke den samme Opfattelse, naar der har været Tale om det for hans

Valgkreds og de paagældende Egenes Gavnlighe? Men heri ligger Forskjellen mellem dette ærede Medlem og det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds, og derfor vilde jeg saa nødig have denne til Opponent. Smidlertid vil jeg dog gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at, hvad enten den Banestrækning, som angaar ham, nemlig Hæring, har faaet disse Begunstigelser, som ere til Nytte for denne Bane før eller senere, saa spiller det ikke nogen videre Rolle, fordi den Bane, der angaar ham nærmest, har været anlagt samtidig med det Jernbanenet, vi her forhandle, og paa lignende Bilkkaar, og derfor siger jeg, at jeg ikke kan tro, at den lovgivende Forsamling overhovedet vil røsonnere saaledes og sige: Nu vilde vi standse; der kan indvendes det imod os, at vi have kastet Gulb over Hæring og Heden, lad os nu kaste Knoller til Østjylland. Jeg tror, at man snarere vil røsonnere saaledes: Vi maa stille alle Statens Borgere, hvad et saadant Forhold angaar, under lige Betingelser. Naar man altsaa mener, at dette System skal og bør gennemføres, og at det kan vinde Tilslutning her, tror jeg ikke, at der kan indvendes imod dette Forslag, at det er saa overdrevne Fordringer, der stilles. Smidlertid kunde det dog tænkes, at der kunde møde den Indvending — jeg antager ikke, at den vil fremkomme i dette Thing og heller ikke i det andet, men den kunde jo alligevel komme udenfor dette Thing — man kunde tænke sig, at En eller Anden kunde fremsætte den skumle Tanke: Mon vi ikke kunne faae disse Baner paa billigere Bilkkaar, mon Staten ikke alligevel kunde faae disse Baner paa billigere Maade, og hvorledes skulde denne Maade være? Det kunde tænkes at ske paa følgende Maade: Da nu de, som have anlagt disse Baner, have ført deres Foretagende frem paa en Tid, da Forholdene vare gunstige, og de ikke kunde forudse de efterfølgende ubehagelige Kalamiteter, og da det nu er vist, at de have havt nogen Banskælighed at kæmpe med, kan det mulig komme dertil, at de ikke kunne vedblive at fortsætte, og at altsaa Staten kan sætte sig i Besiddelse af disse Baner ved Udlæg for Gjæld. Selv om nogen saadan Tanke skulde komme frem — jeg tror ikke, at den vil komme frem, og jeg siger for mit Bedkommende, jeg øiner den ikke og frygter den ikke — men selv om det skulde komme dertil, at Staten, Statskassen, lad mig endelig hufte det, skulde komme i Besiddelse af dette Jernbanenet paa denne Maade, som man jo i Virkeligheden maatte kalde sørgelig, og som vilde være en helt anden Maade, end den sædvanlige humane Maade, som Staten ellers pleier at gaa frem paa, tro da virkelig de Herrer, at det vilde være billigere at opnaa dette Aktiv paa den Maade end igjennem dette Forslag? Jeg tror det ikke, thi det er ganske vist ikke saaledes, at dette hensynsfulde Thing eller det andet Thing eller Regjeringen